

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09.11.2015r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Biziak

Protokolant : st. Paweł Wabich

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu Marcina Reszkowskiego

po rozpoznaniu w dniach 08.06.2015 r., 25.09.2015 r., 02.11.2015 r. i 09.11.2015 r. s p r a w y

M. D. syna G., I. zd. P., urodzonego (...) w I., zamieszkałego ul. (...), (...)-(...) G. PESEL (...)

A. L. syna T., E. zd. M., urodzonego (...) w B., zamieszkałego ul. (...), (...)-(...) G. PESEL (...)

oskarżonych o to, że :

w dniu 1 stycznia 2015r. w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w pobiciu M. N. (1) w ten sposób, że A. L. uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz, a gdy on upadł na ulicę obaj kopali go po całym ciele, w wyniku czego M. N. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania obustronnego żuchwy z przemieszczeniem, które naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności jego narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, narażając przy tym pokrzywdzonego na wystąpienie następstw określonych w art. 156§1kk lub w art. 157§1kk

tj. o czyn z art. **158§1kk i art. 157§1kk w zw. z art. 11§2kk**

o r z e k a:

- oskarżonego A. L. uznaje za winnego tego, że w dniu 1 stycznia 2015r. w G. przy ul. (...) uderzał pięścią w twarz M. N. (1), w wyniku czego M. N. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania obustronnego żuchwy z przemieszczeniem, które naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności jego narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, narażając przy tym pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 156§1kk tj. za winnego występkę z art. art. 157§1kk i art. 160§1 kk w zw. z art. 11§2kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 37a kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,
- na podstawie art. 46§1 kk orzeka od oskarżonego A. L. na rzecz pokrzywdzonego M. N. (1) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych.
- oskarżonego M. D. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu,
- na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego A. L. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu koszty sądowe w kwocie 130 zł (sto trzydzieści zł) i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983r. Nr 49 poz. 233 z późn. zm.) wymierza mu opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt zł).

Po sprostowaniu

UZASADNIENIE

W dniu 01 stycznia 2015 r. oskarżeni A. L. i M. D. przyszedli do mieszkania pokrzywdzonego M. N. (1) i M. N. (2). Oskarżeni razem z pokrzywdzonym spożywali alkohol. Po wyjściu oskarżonych z mieszkania M. i M. N. (1) spostrzegli, że brakuje papierosów i o ich zabór podejrzewali oskarżonych. Pokrzywdzony wyszedł z mieszkania do oskarżonych i zażądał ich zwrotu. Pokrzywdzony zaczął się szarpać z oskarżonym A. L. i oskarżony A. L. uderzył pokrzywdzonego dwukrotnie pięścią w twarz. Pokrzywdzony przewrócił się na ziemię i nie pamiętał co się następnie działo. Z mieszkania wyszła M. N. (2) i zauważyła jak od pokrzywdzonego odchodzą oskarżeni i wówczas A. L. powiedział do pokrzywdzonego „i co mało dostałeś”. W wyniku uderzeń pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania obustronnego zuchwy z przemieszczeniem, które naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności jego narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, a jednocześnie uderzenia te narażały pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 156§1kk. Obaj oskarżeni byli w przeszłości karani za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego A. L., częściowo wyjaśnień oskarżonego M. D., częściowo zeznań świadka M. N. (1), częściowo zeznań świadka M. N. (2), częściowo zeznań świadka R. G., częściowo zeznań świadka M. K., częściowo Karta Informacyjna Szpitalny Oddział Ratunkowy – k.6-8, opinia sądowo-lekarska k. 23-24, informacje o oskarżonych z krajowego rejestru karnego k. 114-117.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego **A. L.** złożonym na rozprawie k. 72v-73, k. 74 w zakresie w którym się przyznał, że uderzał raz bądź dwa razy pokrzywdzonego w twarz, że wcześniej spożywali alkohol z pokrzywdzonym, oraz, że nie kopali pokrzywdzonego. W zakresie uderzeń pokrzywdzonego jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w zeznaniach samego pokrzywdzonego złożonych na rozprawie. Ponadto należy zauważyć, iż uprawdopodobniają jego wyjaśnienia również zeznania świadka R. G. złożone w postępowaniu przygotowawczym k. 16v, a podtrzymana na rozprawie k.124v, że widziała jedynie, że (...) tj. A. L. popychali się z pokrzywdzonym, a trzeci mężczyzna – oskarżony M. D. jedynie stał z boku i nic nie robił, oraz zeznaniach M. N. (2), że to oskarżony A. L. jak odchodzili od pokrzywdzonego powiedział „i co mało dostałeś”. Brak wiarygodnych dowodów podważających jego twierdzenia, że wspólnie z drugim oskarżonym nie kopali pokrzywdzonego. Sam pokrzywdzony zeznał, że na skutek uderzeń (które niewątpliwie musiał być mocne aby spowodować stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia) nie pamięta co się działo później – w tym nie pamięta kopania. Co do umiejscowienia samych siniaków na tułowie u pokrzywdzonego są rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego i jego żony. Nie można także wykluczyć, że siniaki takie mogły powstać na skutek przewrócenia się pokrzywdzonego na ziemię, po otrzymanych uderzeniach w twarz. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego, że pokrzywdzony nie przewrócił się po uderzeniach albowiem sama siła uderzeń uzasadnia przypuszczenia, że pokrzywdzony (zwłaszcza, że wcześniej spożywał alkohol) na ich skutek się przewrócił, a jednocześnie okoliczność ta znajduje potwierdzenie w zeznaniach żony pokrzywdzonego – M. N. (2).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego **M. D.** jedynie w zakresie, że wcześniej z pokrzywdzonym spożywali alkohol oraz w zakresie w którym oskarżony ten nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W pozostałym zakresie jego wyjaśnienia są niewiarygodne. Na zakres w jakim można dać wiarę wyjaśnieniom M. D. wskazują wyjaśnienia oskarżonego A. L., zeznania świadka M. N. (1) – w zakresie w którym pamiętał on przebieg zdarzenia, zeznania świadka R. G. – która widziała część zdarzenia – szarpanie się pokrzywdzonego z oskarżonym A. L. i zeznania żony pokrzywdzonego – M. N. (2), która widziała jak pokrzywdzony po zdarzeniu leży na ziemi, a to oskarżony A. L. powiedział „i co mało dostałeś”.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka – pokrzywdzonego **M. N. (1)** złożonym na rozprawie (k. 73v-74), w których podał on, że to oskarżony A. L. dwa razy uderzył go w twarz, po czym pokrzywdzony się przewrócił, stracił przytomność i nie wie co dalej się działo, a to, że go oskarżeni kopali to jedynie jego przypuszczenia bo miał siniaki. W zakresie uderzeń w twarz jego zeznania znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego A. L.. Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka złożonym w toku postępowania przygotowawczego w zakresie w którym podał, że był kopany przez obu oskarżonych. Jak sam świadek zeznał na rozprawie, są to jedynie jego przypuszczenia, bo nie pamięta co się działo po uderzeniach go w twarz, a w ocenie Sądu zakres obrażeń jakie doznał na skutek uderzeń w twarz uzasadnia twierdzenie pokrzywdzonego, że nie pamięta co się działo później. W tym miejscu należy zauważyć, na rozbieżności

co do umiejscowienia siniaków u pokrzywdzonego – pokrzywdzony zeznał, że miał je na boku tułowia, a jego żona – M. N. (2) – że były czerwone ślady na wysokości szyi do klatki piersiowej, natomiast nie było takich śladów z boku. W ocenie Sądu pokrzywdzony rzeczywiście nie pamiętał, co się działo po uderzeniach go w twarz, a składał tej treści zeznania w postępowaniu przygotowawczym oraz oświadczenie w szpitalu, że pamięta co się stało ze złości na oskarżonych za to, że w jego ocenie ukradli mu papierosy oraz doznał przez nich uszczerbku. Uprawdopodobnieniem jego zeznań, że pokrzywdzony uderzany był jedynie przez oskarżonego A. L. są również zeznania świadka R. G. złożone w postępowaniu przygotowawczym k. 16v, a podtrzymana na rozprawie k.124v, że widziała jedynie, że (...) tj. A. L. popychali się z pokrzywdzonym, a trzeci mężczyzna – oskarżony M. D. jedynie stał z boku i nic nie robił oraz zeznania M. N. (2), która zeznała, że oskarżeni jak odchodzili od pokrzywdzonego to A. L. powiedział „i co mało dostałeś”.

Sąd w zasadniczej części dał wiarę zeznaniom świadka **M. N. (2)** (k. 74, 12-13, 48, 49). Nie dał wiary jej zeznaniom w zakresie w którym podawała, że pokrzywdzony został pobity przez obu oskarżonych. Jak sama ta świadek podał, nie widziała samego momentu bicia pokrzywdzonego, a jedynie o sytuacji wie od pokrzywdzonego, który miał jej powiedzieć, że został pobity i skopany przez oskarżonych. Należy jednak zauważyć, iż sam pokrzywdzony M. N. (1) ostatecznie podał, że pamięta jedynie uderzenia od oskarżonego A. L., a reszta to jedynie jego przypuszczenia. Uwiarygodnieniem, że do zajścia doszło jedynie między oskarżonym A. L. i pokrzywdzonym są przytoczone już wyżej zeznania świadka R. G. oraz zeznania samej M. N. (2) – która podał, że jak oskarżeni odchodzili od pokrzywdzonego to A. L. powiedział „i co mało dostałeś”. Ewentualne zaczerwienienia na tułowiu u pokrzywdzonego (co do umiejscowienia których jest rozbieżność między zeznaniami tego świadka a zeznaniami pokrzywdzonego) mogły powstać na skutek upadku pokrzywdzonego na ziemię po uderzeniach. Sąd dał wiarę jej zeznaniom z rozprawy co do okoliczności, że w mieszkaniu z oskarżonymi byli w czterech, a nie w pięciu (jak wcześniej zeznawała) bo okoliczność, że w mieszkaniu tym nie było świadka M. K. znajduje potwierdzenie w zeznaniach tego świadka.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **R. G.** złożonym w postępowaniu przygotowawczym k. 16v akt, a ostatecznie podtrzymanym na rozprawie k. 124v. Jak sama świadek ta podała, w postępowaniu w przygotowawczym pamiętała te okoliczności lepiej – co Sąd uznał za wiarygodne bowiem składając wówczas zeznania upłynął krótszy termin. Tym samym za niewiarygodne zostały uznane jej zeznania złożone na rozprawie, że to obaj oskarżeni szarpali się z pokrzywdzonym.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **M. K.** k. 138v, 18, z tym, że w zakresie pobicia pokrzywdzonego przez obu oskarżonych wiedza tego świadka wynika jedynie z informacji od N.. Okoliczności, że pokrzywdzony został pobity przez obu oskarżonych Sąd nie dał wiary z przyczyn podanych wyżej. Były to jedynie przypuszczenia N., które nie znajdują potwierdzenia w zebranych dowodach, a które to dowody wskazują, że samo zajście – szarpanie i uderzenia odbywało się jedynie pomiędzy oskarżonym A. L. a pokrzywdzonym.

Sąd uznał za wiarygodną informacje o oskarżonych z Krajowego Rejestru Karnego i z systemu ePUAP albowiem nie było podstaw do kwestionowania okoliczności stwierdzonych tymi dokumentami.

Sąd dał wiarę okolicznościom stwierdzonym w opinii sądowo-lekarskiej co do zakresu obrażeń stwierdzonych u pokrzywdzonego, okresu na który u pokrzywdzonego zostały naruszone czynności narządów ciała oraz okoliczności, że uderzenie w twarz z łatwością mogą doprowadzić do obrażeń układu optycznego oczu kwalifikowanych z art. 156 kk. Biegły posiad bowiem odpowiednią wiedzę dla stwierdzenia powyższych okoliczności, a opinia jego jest pełna, jasna i niesprzeczna.

Sąd dał wiarę okolicznościom stwierdzonym w Karcie Informacyjnej Szpitalnego Oddziału Ratunkowego co do obrażeń ujawnionych u pokrzywdzonego. Co do relacji pokrzywdzonego o samym zdarzeniu i pamięci o nim Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego złożone na rozprawie z przyczyn wskazanych wyżej.

Sąd zważył, co następuje:

Obaj oskarżeni stanęli pod zarzutem pobicia wspólnie i w porozumieniu w ten sposób, że A. L. uderzył pokrzywdzonego w twarz, a następnie obaj oskarżeni mieli go kopać, gdzie ich zachowywanie miało spowodować bezpośrednio

niebezpieczeństwo wystąpienia skutku z art. 156 § 1 kk. Jak się okazało na rozprawie co do okoliczności kopania przez oskarżonych to pokrzywdzony jedynie domyślał się, że został pokopany, a nie pamięta co się działo po uderzeniach go w twarz przez A. L.. Nie było podstaw do kwestionowania tego twierdzenie bo uderzenia w twarz niewątpliwie były mocne (o czym świadczą obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego), a dodatkowo pokrzywdzony był pod wpływem alkoholu. Pokrzywdzony swoje przypuszczenie wysnuł z zasinienia na tułowiu, jednak nie można wykluczyć że zasinienia te powstały na skutek upadku na ziemię, gdzie umiejscowienie tego zasinienia w zeznaniach pokrzywdzonego i jego żony było rozbieżne. Ponadto należy zauważyć, iż inne dowody tj. zeznania R. G. – która widziała jak pokrzywdzony szarpał się jedynie z oskarżonym A. L. oraz zeznania M. N. (2) – która widziała jak oskarżeni odchodzili od pokrzywdzonego – i wówczas to oskarżony A. L. powiedział „i co mało dostałeś”, w końcu wyjaśnienia samego oskarżonego A. L. złożone na rozprawie wskazują, iż to jedynie A. L. uderzał w twarz pokrzywdzonego. Z uwagi na powyższe oskarżonego M. D. należało uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu, a oskarżonego A. L. skazać za czyn w zmienionej postaci w stosunku co do czynu mu zarzucanego.

Zgodnie z art. 157 § 1 kk kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 kk podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W myśl art. 160 § 1 kk kto naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstw określonych w wyżej powołanych przepisach. Uderzał on w twarz pokrzywdzonego M. N. (1) w następstwie czego M. N. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania obustronnego żuchwy z przemieszczeniem, które naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności jego narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, a jednocześnie uderzenia oskarżonego narażały pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 156§1kk m.in. obrażenia układu optycznego oczu. Niewątpliwie powszechną wiedzą jest, że uderzenia w twarz mogą spowodować powyższe skutki, oskarżony widział co robi i chciał to zrobić. Jego zachowanie wyczerpało więc znamiona przedmiotowe i podmiotowe określone w wyżej powołanych przepisach. Zgodnie z art. 11 § 2 kk jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Wobec powyższego Sąd skazał oskarżonego A. L. za przestępstwo z art. 157§1kk i art. 160§1 kk w zw. z art. 11§2kk.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, przy zastosowaniu art. 37a kk, wymierzył oskarżonemu A. L. karę 1 roku ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Oskarżony działał umyślnie i spowodował uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego na okres ponad siedmiu dni w postaci złamania obustronnego żuchwy z przemieszczeniem, a jednocześnie jego zachowanie stwarzało jeszcze dalej idące niebezpieczeństwo. W przeszłości był on karany za przestępstwo przeciwko mieniu na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby, jednak pomimo powyższego popełnił on w okresie próby kolejne przestępstwo. Powyższa okoliczność jest niewątpliwie obciążającą dla oskarżonego. Z drugiej jednak stron na rozprawie oskarżony ten przyznał się do czynu, który popełnił i przeprosił pokrzywdzonego, a pokrzywdzony przeprosiny przyjął, co stanowi okoliczność łagodzącą. W ocenie Sądu w stosunku co do oskarżonego należało wymierzyć karę która będzie efektywnie wykonywana albowiem tylko taka kara w stosunku co do jego osoby może spełnić swoje cele. Jednocześnie zachowanie oskarżonego, zwłaszcza w toku rozprawy wskazuje, że nie jest on osobą jeszcze na tyle zdemoralizowaną, aby jedynie kara pozbawienia wolności mogła w tym przypadku spełnić swoje cele. Wobec powyższego, przy zastosowaniu art. 37 a kk, w stosunku co do oskarżonego Sąd wymierzył karę 1 roku ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Kara ta w ocenie Sądu jest adekwatna do winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a jednocześnie spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku co do oskarżonego, a jednocześnie w odbiorze społecznym (w tym przez pokrzywdzonego) będzie poczytana jako kara sprawiedliwa – odpowiednia do bezprawnego zachowania oskarżonego.

Aby wzmocnić efekt kary, a jednocześnie zadośćuczynić krzywdzie pokrzywdzonego Sąd zobowiązała oskarżonego A. L. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2000 zł. W ocenie Sądu kwota ta jest odpowiednia do zakresu krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego.

Sąd wydał wyrok skazujący wobec oskarżonego A. L., który jest osobą młodą, zdolną do wykonywania pracy, a jednocześnie nie został on skazany na karę pozbawienia wolności. W ocenie Sądu nie zachodziły podstawy do zwolnienia go od kosztów sądowych i należało na niego włożyć obowiązek pokrycia wydatków postępowania w kwocie 130 zł i wymierzyć mu opłatę w kwocie 180 zł.

SSR Paweł Biziak

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć Prok. Rej. w/m.

Inowrocław, dnia 25.11.2015 r.